

Évközi XVI. Vasárnap – 2011. július 17.

Egy férfi halála után felért a Mennyország kapujához, s magabiztosan bezörgetett. Szent Péter megjelent a kapuban. „Ide bizony csak akkor juthatsz be, ha száz pontot összegyűjtöttél földi életedben!” – jelentette ki Szent Péter. „Én bizony elmentem misére minden karácsonykor és Húsvétkor!” – büszkélkedett az ember. „Egy pont.” – mondta Szent Péter. Az emberünk kissé megdöbbsent, hogy ez ilyen keveset ér. „Legalább háromszor adtam adományt valamelyik koldusnak. Még a Karitást is támogattam majdnem minden évben egy-egy kisebb összeggel.” „Na jó, akkor ez már két pont.” – jött a válasz. „Hogyan? Csak ennyi jár érte? Világéletemben példás családi életet éltem, nem bántottam a gyerekeimet, szorgalmasan dolgoztam értük. A szomszédaim közül is csak eggyel voltam haragban, de végül neki is megbocsátottam. Mi kell még? – kiáltozott izgatottan a férfi. „Eddig három és fél pont.” – összegezte haláli nyugalommal Szent Péter. „Jaj-jaj, akkor elvesztem! Istenem, Istenem, irgalmazz nekem!” – sírt fel a szerencsétlen! „Száz pont! Rendben van!” – mosolyodott el Szent Péter.

Legtöbbször az irgalmasság, a megbocsátókészség gyöngeségnek tűnik fel az emberek szemében: azok bocsátanak meg, akiknek nincs erejük a bosszúhoz, akiknek nincs hatalmuk arra, hogy elégtételt vegyenek maguknak. Bizony az, aki megteheti, rögtön „igazságot tesz” maga körül, ha valami sérelem éri! Sokszor pedig azok is, akik nem képesek rá azonnal, sóvárogva és türelmetlenül várják, hogy mikor tudnak visszavágni! Vagy ha nem ők, akkor mások! Akár maga az Isten! Sújtson le arra, aki megbántotta őket, álljon bosszút a rosszért, amit okoztak! Ha pedig nem teszi, akkor igazságtalannak nyilvánítjuk!

Valóban így lenne? Isten igazságtalan, az ember pedig gyenge és naív, ha irgalmat gyakorol?

Nem. Csak a valóban erős képes igazán irgalmas lenni, a hatalmas képes türelmes lenni a gyengével szemben. „Hatalmad az alapja igazságosságodnak, és mivel mindenek Ura vagy, kész vagy mindent megkímélni.” Igen, valóban csak az képes igazságot tenni, akinek hatalma van rá! Azonban az igazságtétel nem feltétlenül bosszúállást jelent. Az igazán erős nem csak azt az utat választhatja, hogy a másikat, a vétkezőt kényszeríti rá az elégtételre, az elrontott dolog rendbetételére. Azt is választhatja, hogy ő maga teszi rendbe azt, ami elromlott. Ő maga vállalja fel a fájdalmát, a nehézségeit, a terheit annak a bűnnek, amit a másik elkövetett. Persze fontos, hogy az ember felelősséget vállaljon a tetteiért, s amennyire képes, ő maga tegye rendbe azt, amit elrontott. De nem mindig képes rá! Másrészt a bosszúállás nem rendbetétel! Az okozott kár vagy szenvedés nem múlik el attól, hogy a bűnösnek is kárt, szenvedést okozunk! Isten igazságossága nem sérül azzal, hogy megbocsát a bűnösnek, hiszen a rosszat, a szenvedést magára veszi, s ő maga teszi rendbe azt, amit az ember elrontott. A szeretet nem igazságtalanabb, mint a bosszúállás! Ráadásul a szeretet képes gyógyítani, rendbe tenni azt, ami elromlott, míg a bosszúállás soha. Akkor most melyiknek van több köze az igazságossághoz?

Ráadásul az ember az azonnali igazságtétel iránti erőszakos igényével, a bűnös azonnali megbüntetését követelő hangoskodásával sokszor azt is elpusztítja, ami szép és jó a másikban. Lehetetlenné teszi a fejlődését, a megváltozását. A búza és a konkoly példabeszéde ezzel szemben Isten türelmét hangsúlyozza és állítja elénk követendő példaként. Aki türelmes a botladozó, hibákat elkövető emberrel, az nem gyengeségről és félelemről tesz tanúbizonyságot, hanem éppen hogy erőről és biztonságtudatról. Persze ha a konkoly konkoly marad, egyszer csak mégis elérkezik az aratás! Aki nem él Isten irgalmával és embertársai szeretetével, türelmével, aki csak kihasználja mások jóságát, de ő maga arra sem képes, hogy bocsánatot kérjen és belássa hibáit, annak szembeszűlnie kell a végső kivetettséggel. Isten elég hatalmas ahhoz, hogy mindent és mindenkit kíméljen, hogy egészen az aratásig várjon életünk termésének beérésével, de ha nem hozzuk meg ezt a termést, ha visszaélünk a türelemmel és az értünk hozott áldozatokkal, az még inkább vádolni fog bennünket az utolsó ítéletkor.